

בש"פ 5508/14 - ברוך גונן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 5508/14 - א'

לפני: כבוד הרשם גלעד לובינסקי

המבקש: ברוך גונן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

**בקשה מיום 14.8.2014 להארכת מועד לנקיטת
הליך**

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 20.3.2014. בגדר פסק הדין האמור נדחה ערעור אותו הגיש המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה, ואולם ביצוע עונש הפסילה אשר הושת על המבקש עוכב עד ליום 1.9.2014. המבקש - אשר אינו מיוצג - צירף לבקשה דנן את בקשת רשות הערעור אשר לגביה התבקשה הארכה, ובד בבד הגיש אף בקשה לעיכוב ביצוע של עונש הפסילה.

לאחר עיון במסמכים שבתיק הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להיעתר לבקשה. עסקינן באיחור משמעותי של למעלה משלושה חודשים. המבקש אינו נותן נימוק מבורר לאיחור זה. מן החומר שבתיק עולה כי בתחילת חודש אפריל עבר המבקש ניתוח מסוים, אשר בגינו היה מאושפז בבית חולים משך שישה ימים. עם זאת, ברי כי בכך אין כדי להסביר

עמוד 1

מדוע התמהמה זמן כה רב בפנייה לבית משפט זה. זאת ועוד, מתברר כי ביום 2.7.2014 הגיש המבקש לבית המשפט המחוזי בקשה לעיכוב ביצוע נוסף של עונש הפסילה. בקשה זו נדחתה ביום 6.7.2014, ובקשה לעיון חוזר אותה הגיש המבקש נדחתה אף היא ביום 23.7.2014. בנסיבות אלו מתקבל הרושם, כי למבקש לא אצה הדרך להשיג על פסק הדין, והוא "התעורר" רק לקראת מועד תחילתו של ריצוי עונש הפסילה. אף כשכבר החליט לפעול, ראה לנכון לפנות לבית המשפט המחוזי בבקשה לעיכוב ביצוע ולהמתין להכרעתו. רק כשלושה שבועות לאחר שנדחתה בקשתו לעיון חוזר, הגיש את הבקשה דנן. בנסיבות אלו לא ניתן לומר כי המבקש פעל בשקידה הראויה הנדרשת מבעל דין אשר מבקש להגיש השגה ערעורית. עוד אוסיף, בזהירות הראויה, כי סיכוייה של בקשת רשות הערעור נשוא בקשת הארכה אינם נחזים להיות גבוהים.

בשים לב לכלל האמור לעיל, וחרף נסיבותיו האישיות של המבקש, איני סבור כי מתקיים בענייננו "טעם ממשי המניח את הדעת" אשר יש בו כדי להצדיק את מתן הארכה המבוקשת. הבקשה נדחית, איפוא.

ניתנה היום, כ"א באב תשע"ד (17.8.2014).

גלעד לובינסקי
ר ש ם